

Για μια πολιτική δολοφονία επιβάλλεται να μιλάμε πολιτικά

Των Social Waste

Όταν μας ζητήθηκε από τη συντακτική ομάδα του Hit&Run να γράψουμε αυτό το άρθρο για τον Παύλο, η αλήθεια είναι ότι αμφιταλαντευτήκαμε πολύ σχετικά με το περιεχόμενό του. Στην αρχή, είπαμε να γράψουμε κάτι για τη μουσική που αγαπούσε, τη ραπ, τη «δεύτερη γενιά» του ελληνικού χιπ χοπ στην οποία ανήκε ο Παύλος αλλά και εμείς οι ίδιοι, και το πως αυτή η γενιά έζησε την εξέλιξη αυτού του κινήματος στην Ελλάδα. Από την άλλη όμως, και παρόλο που πέρασε κιάλας ένας χρόνος από τη μέρα που οι δολοφόνοι της Χρυσής Αυγής σκοτώσανε τον Παύλο, υπάρχει ακόμα κάτι που μας κάθεται στο λαιμό: εκείνο το «να μη μιλήσουμε πολιτικά» της χιπ χοπ κοινότητας σε εκείνη τη συνέντευξη τύπου στην ΕΣΗΕΑ. Επειδή λοιπόν για μια πολιτική δολοφονία εμείς θεωρούμε ότι επιβάλλεται να μιλάμε πολιτικά, αυτό θα κάνουμε σε αυτό το άρθρο. Για το χιπ χοπ σου τα 'χουμε γράψει και αλλού, και ίσως επανέλθουμε με την πρώτη ευκαιρία.

Για τον Παύλο τώρα...

Κατ' αρχάς, να ξεκαθαρίσουμε ότι ο Παύλος ούτε «έφυγε», ούτε «πέθανε», ούτε «χάθηκε»-δολοφονήθηκε. Και δε δολοφονήθηκε ούτε γιατί επιτέθηκε σε κανένα, ούτε γιατί έκλεβε. Ούτε κλεφτοκοτάς ήταν ο Παύλος, ούτε εγκληματίας. Δολοφονήθηκε γιατί μέσα από τα τραγούδια και τη γενικότερη στάση ζωής του εξέφραζε ελεύθερα απόψεις που δεν «άρεσαν» στους νεοναζί της Χρυσής Αυγής που είχαν αρχίσει να επεκτείνονται επικίνδυνα στις γειτονιές του Παύλου. Έτσι, στη μάχη για την «πολιτισμική ηγεμονία» -που θα 'λεγε και ο Γκράμσι- στις γειτονιές του Πειραιά, ο Παύλος και η Χρυσή Αυγή εξέφραζαν δυο διαφορετικούς ιδεολογικούς κόσμους: οι Χρυσουαγίτες αυτόν του μίσους, της δήθεν φυλετικής καθαρότητας, και της θρασυδειλίας, και ο Παύλος αυτόν της λεβεντιάς και της ανθρωπιάς. Γι' αυτό και –απ' ότι τουλάχιστον φάνηκε από τις καταθέσεις που είδαν το φως της δημοσιότητας- τον είχαν στη «μαύρη λίστα».

Μην περιμένεις να σου αναλύσουμε περαιτέρω τις πολιτικές απόψεις του Παύλου σε αυτό το κείμενο- αυτό θα μπορούσε να το κάνει μόνο ο ίδιος, αν δεν τον είχαν δολοφονήσει άνανδρα οι νεοναζί. Αυτό που θα επιχειρήσουμε να κάνουμε, είναι να μοιραστούμε κάποιες σκέψεις σχετικά τις εξελίξεις που ακολούθησαν τη δολοφονία του έως και σήμερα, ένα χρόνο αργότερα, και να βγάλουμε κάποια συμπεράσματα σχετικά με το πώς λειτουργεί η ανεξάρτητη (!) δικαιοσύνη (;) σε αυτή τη χώρα, και το πώς η δολοφονία του Παύλου χρησιμοποιήθηκε και συνεχίζει να χρησιμοποιείται «στρατηγικά» από την κυβέρνηση της Τρόϊκας και τα μίντια που αυτή ελέγχει (ή/και την ελέγχουν) με σκοπό να θρέψει -κατά συκυρία- πολιτικά οφέλη.

Κατ' αρχάς, κατά την άποψή μας, υπάρχουν πολιτικές ευθύνες γύρω από τη δολοφονία του Παύλου. Και εξηγούμε: Η δολοφονική δράση της Χρυσής Αυγής δεν ήταν άγνωστη στις αρχές πριν από τη δολοφονία. Όλοι οι ιατρικοί σύλλογοι της χώρας ανέφεραν συνεχώς ρατσιστικές επιθέσεις σε μετανάστες, οι μη κυβερνητικές οργανώσεις που ασχολούνται με αντίστοιχα θέματα επίσης, οι επιθέσεις ήταν εκατοντάδες –στα όρια του πογκρόμ- ενώ ήδη είχαμε και τουλάχιστον δυο νεκρούς μετανάστες. Παρολαυτά, η ελληνική δικαιοσύνη κινητοποιήθηκε μόνο μετά τη δολοφονία του Παύλου και μόνο μετά από εντολή του «Υπουργού Προστασίας του Πολίτη» Δένδια – κατόπιν πολιτικής εντολής δηλαδή- για να διερευνήσει το ζήτημα. Πέρα από το προφανές παράδοξο της «ανεξαρτητου» -κατά τα

λοιπά- ελληνικής δικαιοσύνης η οποία ανέλαβε δράση μόνο κατόπιν άνωθεν κυβερνητικής εντολής, με αφορμή το γεγονός αυτό, αυτόματα τίθενται δυο αμείλικτα ερωτήματα:

-Γιατί η δικαιοσύνη, παρόλο που γιατροί και ΜΚΟ φώναζαν για τη δολοφονική δράση της Χρυσής Αυγής με συνεχείς ανακοινώσεις, δεν κινητοποιήθηκε νωρίτερα;

Και

-Γιατί η κυβέρνηση, ενώ επίσης γνώριζε –γιατί δε μπορεί να μη γνώριζε, τόσες μυστικές και μη αστυνομικές υπηρεσίες έχουν- δεν έδωσε την πολιτική εντολή να διερευνηθεί δικαστικά το ζήτημα της δολοφονικής δράσης της Χρυσής Αυγής πριν από τη δολοφονία του Παύλου;

Ερωτήματα αμείλικτα που πρέπει να απαντηθούν γιατί αν η Δικαστική και η Εκτελεστική εξουσία είχαν κάνει τη δουλειά τους όταν έπρεπε, ο Παύλος, αλλά και ο Σεχζάτ, ίσως να ζούσαν σήμερα.

Άλλο ένα σοβαρό ζήτημα που τίθεται έχει να κάνει με τη μετέπειτα διαχείριση της υπόθεσης από την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, και το μιντιακό πανηγύρι και το πολιτικό παζάρι που στήθηκε γύρω από αυτήν. Έτσι, ανάλογα με το πώς αυξομειώνονταν η διαφορά ΣΥΡΙΖΑ-κυβέρνησης στις δημοσκοπήσεις, και ανάλογα με τα παζάρια που διεξήγαγαν οι διάφοροι Μπαλτάκοι με ηγετικά στελέχη της Χρυσής Αυγής παρακολουθούσαμε σε ζωντανή σύνδεση τον ένα ή τον άλλο Χρυσουγίτη Βουλευτή να συλλαμβάνεται ή να αφήνεται ελεύθερος, εν μέσω φανφαρονικών δηλώσεων περί πολιτικών διώξεων από τη μια, και περί πίστης στη δικαιοσύνη (ας είν' και αργή) από την άλλη.

Πέρα όμως από τις φανφάρες του Σαμαρά, του Δένδια, και των νεοναζί, φαίνεται ότι η Χρυσή Αυγή ήταν μάλλον «χρήσιμη» για τις πολιτικές και οικονομικές ελίτ του τόπου, γι' αυτό και η Κυβέρνηση -και η Δικαιοσύνη- έκαναν τα στραβά μάτια στις τόσες επιθέσεις –τουλάχιστον δυο από αυτές δολοφονικές- εναντίον μεταναστών αλλά και ελλήνων συνδικαλιστών, για τους παρακάτω λόγους μεταξύ άλλων:

Πρώτ' απ' όλα, γιατί η δράση και η άνοδος της Χρυσής Αυγής ήταν βολική για το πολιτικο-οικονομικό σύστημα. Μην ξεχνάμε ότι η ελληνική κοινωνία, εν μέσω οικονομικής-πολιτικής-κοινωνικής κρίσης, είχε μόλις γεννήσει ένα κίνημα πρωτόγνωρης δυναμικής, αυτό των Πλατειών, το οποίο αμφισβήτησε και στη θεωρία αλλά και στην πράξη το πολιτικό σύστημα της αντιπροσωπευτικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας στο σύνολό του, αλλά και των πολιτικών κομμάτων που το απαρτίζουν ξεχωριστά. Επίσης, τη συγκεκριμένη περίοδο, και κατά τη διάρκεια αλλά και μετά το κίνημα των Πλατειών, δημιουργήθηκαν στην Ελλάδα πολυάριθμα κινήματα και πρωτοβουλίες ενάντια στις νεοφιλελεύθερες μνημονιακές πολιτικές των ελληνικών κυβερνήσεων, πολιτικές οι οποίες αποτέλεσαν και αιτία της εκλογικής ανόδου του νεοναζιστικού κόμματος. Και σε τι «χρησίμευε» η Χρυσή Αυγή θα αναρωτηθείς...Μα φυσικά στο να αποσυντονιστεί ή τουλάχιστον να αποδυναμωθεί αυτή η κινηματική δυναμική, καθώς μεγάλο μέρος του κινήματος θα έπρεπε πλέον να στρέψει την προσοχή και την ενέργειά του και σε αντιφασιστικές δράσεις, αν όχι κυρίως σε αυτές.

Επίσης, η Χρυσή Αυγή χρησίμευε στο πολιτικό και οικονομικό statusquo και σαν «μπαμπούλας». Όσο αυτή δρούσε με την ανοχή –αν όχι και με την κάλυψη- της κυβέρνησης, μετανάστες, ομοφυλόφιλοι, συνδικαλιστές, ακτιβιστές, αλλά και διανοούμενοι, γνώριζαν ότι πιθανώς να είχαν να κάνουν με τους μπρατσωμένους νεοναζί σε περίπτωση που σήκωναν κεφάλι στα νεοφιλελεύθερα σχέδια της πολιτικής και της οικονομικής ελίτ του

τόπου. Και πολλές φορές, ο φόβος πραγματικά φυλάει τα έρμα.

Γιατί λοιπόν αφού η Χρυσή Αυγή ήταν «χρήσιμη», κυβέρνηση και δικαιοσύνη αποφάσισαν να την «κυνηγήσουν» επιτέλους μετά τη δολοφονία του Παύλου;

Πρώτον, γιατί πέρασε την «κόκκινη γραμμή»: δολοφόνησε εν ψυχρώ έναν έλληνα (και όχι κάποιο μετανάστη αυτή τη φορά), με την κυβέρνηση να μην μπορεί πλέον να κάνει τα στραβά μάτια. Και δεύτερον, γιατί με την δημοσκοπική και εκλογική άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ, η κυβέρνηση διαπίστωσε ότι ίσως τελικά να χρειάζονταν τα «ψηφαλάκια» που ως τώρα πήγαιναν στη Χρυσή Αυγή για να παραμείνει στην εξουσία. Και που θα πήγαιναν αυτά τα «ψηφαλάκια»; Μάλλον, στον πιο κοντινό στη Χρυσή Αυγή ιδεολογικά πολιτικό χώρο, την «ακρο-δεξιά πτέρυγα» της Νέας Δημοκρατίας, όπως μέχρι και άμεσοι συνεργάτες του πρωθυπουργού έχουν εμμέσως πλην σαφώς υπαινηχτεί.

Και ο Παύλος; Που είναι ο Παύλος σε όλα αυτά; Για την κυβέρνηση και τη δικαιοσύνη, δυστυχώς πουθενά...Ανάλογα με τις πολιτικές εξελίξεις και τις αυξομειώσεις της «προθέσεως ψήφου» στις δημοσκοπήσεις, η υπόθεση της δολοφονίας του Παύλου επιστρέφει ή χάνεται από το προσκήνιο με στόχο πολιτικά οφέλη φυσικά.

Σε μια πρόσφατη συναυλία μας στο εξωτερικό, είδαμε σε ένα τοίχο μια αφίσα με τον Παύλο πάνω η οποία έγραφε «Ο Παύλος ζει». Δυστυχώς ο Παύλος δε ζει πια. Αυτό που ζει και δε θα πεθάνει είναι η ανάμνησή του, για τους φίλους του, την οικογένειά του, και τους ανθρώπους που είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν είτε προσωπικά είτε μέσα από τα τραγούδια του. Και δεν θα τον ξεχάσουμε τον Παύλο. Καθώς επίσης δεν θα ξεχάσουμε ότι αν η κυβέρνηση και η δικαιοσύνη δεν είχαν επιδείξει τόση ανεξήγητη και αναίτια ολιγωρία (αν όχι ανοχή) απέναντι στη δολοφονική δράση της Χρυσής Αυγής, ο Παύλος ίσως να ζούσε σήμερα. Και ο Σεχζάτ Λουκμάν το ίδιο.

Και τα ερωτήματα παραμένουν. Αμείλικτα και επίμονα. Και περιμένουν απαντήσεις.

* Το κείμενο αναδημοσιεύεται από το Hit&Run.